

Chương 5

Chuyện Xưa Cũ (2)

Dương nhiên người sống không thể cứ đắm chìm trong quá khứ đã qua. Hơn nữa với cô mà nói chính là phải như thế.

Đầu mỗi năm học mới thì học viện có rất nhiều sinh viên kịch được đặc cách vào thẳng, cơ bản đây chính là nét đặc biệt nhất của học viện.

Nhóm người này rất nhân rồi, liền quyết định lập tổ kịch Dương Quang, sau đó cứ được truyền từ thế hệ này qua thế hệ khác, và nay lại rơi vào trong tay đám bạn bè của Đồng Ngôn. Sau đó... tất nhiên là không có sau đó. Bạn bè, chính là có chuyên môn hại chết chính bản thân bạn.

Bữa tiệc tối đón người mới cũng đã được bắt đầu lên kế hoạch, mỗi tuần Đồng Ngôn trừ đi học và làm thêm ra thì việc còn lại chính là sửa kịch bản, sau đó ở đại sảnh của hội trường sinh viên giúp những người khác luyện kịch bản. À, bây giờ còn có thêm một việc quan trọng nhất nữa đó chính là mỗi tuần đến văn phòng của Cố Bình Sinh học bỏ túc lý...

“Đồng Ngôn, cậu đang suy nghĩ cái gì thế?”

Trong đầu Đồng Ngôn bây giờ chỉ toàn là những câu hỏi vật lý đang chạy loạn lên, nghe thấy có người gọi thì mờ mịt quay đầu, “Động lực học chất điểm, còn phải suy nghĩ thêm một chút về động lực cùng sóng.”

Ngải Mễ há miệng thở dốc, thật khoa trương mà trêu chọc Đồng Ngôn, “Người muốn làm nghệ thật thì sao lại đi học vật lý thế này? Sẽ bóp chết linh cảm nghệ thuật mất.”

Đồng Ngôn liếc mắt nhìn cô ấy một chút, “Tớ là một sinh viên nghiêm túc của học viện luật chúng ta, tớ ở đội kịch Dương Quang chỉ là người qua đường góp vui mà thôi, cảm ơn.”

“Nhưng cậu là nòng cốt của kịch xã Dương Quang chúng ta mà.” Ngải Mễ tiếp tục dùng giọng điệu trong kịch để trêu chọc cô, “Bắt đầu từ năm 1996, vài thanh niên với giấc mộng của mình ở bên hồ Tư Nguyên của một trường cao đẳng phía tây nam thành phố Thượng Hải, mang theo nghệ thuật kịch nói truyền thống...”

Đồng Ngôn quyết đoán cầm lấy di động, ý bảo chính mình phải gọi điện thoại. Nhưng thật sự vừa mới bước đi được hai bước thì di động liền rung lên, cô cầm lên xem.

Cố Bình Sinh: Tuần này trong nhà có một số việc, môn trọng tài thương mại cũng được dời đến sau quốc khánh mới tiếp tục học, nếu em không ngại thì có thể đến nhà của tôi để học bổ túc vật lý.TK.

Đồng Ngôn sững sốt, nhìn chăm chăm màn học di động mà đọc đi đọc lại đến ba lần...

Qua một lát, cô mới ấn bàn phím, chậm rãi gõ từng chữ. Thấy không ổn lại xóa đi viết lại, lặp đi lặp lại vài lần, rút cuộc mới lựa chọn gửi đi: Nếu thầy có việc thì học bổ túc vật lý để ra sau quốc khánh cũng được.

Buông di động xuống, nhìn lại cũng đã thấy đám người tụ tập trong đại sảnh đã bắt đầu luyện tập trở lại, lời kịch lúc cao lúc thấp, không ngừng theo từ các góc truyền đến.

Ngái Mễ vừa rời còn ở bên người cô, bây giờ đã khoanh hai tay, đứng trước mặt mấy nam sinh kia mà chỉ đạo.

Đồng Ngôn kinh ngạc nhìn một lát, không biết tại sao tâm tư của cô thủy chung không thể bình ổn mà xem bọn họ tập luyện nữa. Bỗng nhiên, di động lại rung lên.

Cố Bình Sinh: Vật lý không giống như pháp luật, em học không được tốt thì tốt nhất không cần phải ngắt quãng giữa chừng như vậy. TK.

Nhưng mà đến nhà của thầy giáo để học bổ túc thì quả thật là không ổn, không phải sao? Huống hồ, anh cũng không phải là giảng viên vật lý...

Đồng Ngôn hậm hực, tiếp tục từ chối: Không sao đâu ạ, tuần này em củng cố lại kiến thức một chút, tuần sau sẽ học, sẽ không lười biếng đâu thưa thầy.

Cố Bình Sinh: nhà của tôi ở gần khuôn viên học viện ở Từ Hối, ngồi xe bus trong học viện đến đây cũng rất tiện. Chiều thứ 4 có tiết không? TK.

Cô bỗng cảm thấy khó xử, nhưng rất nhanh đã khôi phục: Không có.

Anh tuyệt đối là cố ý, buổi chiều thứ 4 hàng tuần, toàn học viện cũng không có tiết học nào.

Cố Bình Sinh: Ngồi xe bus học viện tuyến 3h30, 40 phút sau tôi ở thư viện của học viện chờ em. TK

... Ngữ khí này rõ ràng là xác định rồi. Cô thở dài: vâng ạ.

Cũng đã học được 4 tuần, cô đại khái cũng thăm dò được tính tình của anh, khiêm tốn có lẽ, không có ra vẻ mình là một giảng viên, nhưng nếu như đề cập

tới mặt tri thức thì ngay lập tức sẽ không phục lại thân phận một giảng viên của mình. Còn thật sự... còn thật sự quá đáng...

Cô bỗng nhiên nghĩ đến tuần sau chính là kỳ nghỉ dài hạn của lễ Quốc Khánh, bản thân cô đã sớm lên kế hoạch về Bắc Kinh thăm bà nội nên sẽ không muốn bị anh bắt tới học bổ túc vật lý đâu? Vừa vặn, thứ 4 này đi nhà anh để xin nghỉ. Nhà anh... Đồng Ngôn lại thở dài.

Buổi chiều thứ 4 khi ngồi trên xe bus của học viện, cô bỗng nhiên có chút khẩn trương, không thể nói rõ là vì sao. Chỉ cần qua ngày 1 tháng 10¹ này, cũng đã qua 5 tuần rồi...

Trên đường đi cũng gặp phải đoạn kẹt xe, cô mơ hồ ngủ thẳng đến khi tới nơi, lúc đó có người bên cạnh có ý tốt lay cô tỉnh, nhìn thời gian mới phát hiện đi cả đoạn đường mà mất 1 tiếng 30 phút, nói cách khác cô đã đến muộn 50 phút.

Xong rồi. Cô nhìn di động... điện thoại đã bị tắt nguồn. Khó trách không có tin nhắn của Cố Bình Sinh.

Cũng may nơi xuống xe cách thư viện rất gần, cô xuống xe đi bộ một lát, liền nhìn thấy xe của Cố Bình Sinh. Chiếc Land Rover Range Rover màu trắng, ngày đó cô đã ngồi qua một lần. Trước kia cô cũng không biết tên tiếng anh của chiếc xe này lại dài như vậy, sau này vì Lục Bắc rất thích loại xe này nên cô cũng nhớ rõ tên của nó.

Cô đi tới, thấy anh cúi đầu nhìn di động, giống như đang trả lời email. Gõ cửa xe, anh không có phản ứng. Thật đúng là chuyên chú quá, Đồng Ngôn đứng ở ngoài cửa xe, nhìn theo anh.

Bên cạnh ngẫu nhiên có vài sinh viên đi qua, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô, không nói một lời nào mà chỉ nhìn nhìn anh chàng đẹp trai trong xe...

Cố Bình Sinh bỗng nhiên ngẩng đầu, tầm mắt hai người cứ như vậy mà giao nhau. Cũng chỉ cách một tầng cửa kính thủy tinh của xe. Nhịp tim cô nhảy loạn xạ, xấu hổ cười cười với anh, “Thật ngại quá thầy Cố, em đến muộn.”

Anh khẽ cười cười, giơ tay ra hiệu, ý bảo cô lên xe.

Đến khi thắt xong dây an toàn, cô mới cảm thấy kinh ngạc hỏi anh, “Hôm nay tiết trời cũng không phải rất nóng, thầy làm sao lại không có mở cửa xe vậy? Không khí cũng lưu thông tốt hơn nhiều mà thầy?”

Anh đưa cho cô một chai nước, “Một năm bốn mùa tôi lái xe cũng không có thói quen mở cửa sổ, không khí trong thành phố không tốt.”

Hà, bị nghiện sạch sẽ rồi. Đến khi xe của anh rời khỏi học viện, trong xe cũng đã an tĩnh lại. Anh rất cẩn thận, trong xe mở nhạc nhẹ, hơn nữa âm lượng cũng rất vừa phải, hẳn là để cho người khác nghe. Trong xe chỉ có mình Đồng Ngôn thưởng thức âm nhạc, nhìn xe rất nhanh của vào một con đường rất yên tĩnh. Con đường này kéo dài, với những cây ngô đồng Pháp đủ nhiều để cho khuất ánh nắng mặt trời ngày hè. Hai bên đường rất sạch sẽ, đơn giản ngay cả biển báo giao thông công cộng cũng không có, chỉ có hai cửa hàng nhỏ.

Xe chạy thẳng tiến vào một tiểu khu, cô mới nhìn đến tên con đường, con đường này có tên là Hồ Nam. Lần sau có cơ hội nên xuống xe và đi bộ vào... thực sự rất yên tĩnh.

Cho đến khi vào nhà của anh, cô mới hiểu cái gì là sạch sẽ.

Anh xoay người lấy dép lê cho cô, từ trong phòng bếp liền có một cô gái chạy ra, cầm chiếc khăn mặt màu trắng tinh, cười với cô, “Chào em. Em chờ một lát, chị dọn dẹp lại phòng khách một chút rồi hai người hãy đi vào.”

Đồng Ngôn ngạc nhiên nhìn phong khách không nhiễm một hạt bụi, sau đó nhìn cô gái xinh đẹp kia đang lấy chiếc khăn lau từng góc cạnh... Một nhà bọn họ đều mắc bệnh sạch sẽ sao?

Anh giới thiệu đơn giản với cô, “Đây là chị họ của tôi, Cố Bình Phàm, đây là sinh viên của em Đồng Ngôn.” Cố Bình Sinh thay dép lê, “Chị họ của tôi hiện tại là bác sĩ ngoại khoa, bệnh sạch sẽ của tôi chính là lây từ chị ấy mà ra.”

Anh còn nói chưa dứt lời, Cố Bình Phàm đã cười nghiêng đầu nói, “Tính ra từ đầu chẳng phải cậu cũng học y sao, làm thế nào có thể là chị gây bệnh cho cậu chứ? Chị lúc đó đang học luật mà.”

Đồng Ngôn lại ngạc nhiên, “Trước kia chị học luật sao?” Nếu như học y chuyển sang học luật, thì chắc không tính là quá khó khăn. Nhưng ngành Y tuyệt đối không phải tùy tiện vui chơi, người nhà bọn họ đều là dạng người nào đây chứ...

Cố Bình Sinh như nhìn ra suy nghĩ của cô, cười giải thích, “Chị ấy vốn đã học xong tiến sĩ Luật nhưng bỗng nhiên cảm thấy chính mình học như vậy nhưng cũng rất vô dụng, nhất định phải làm chuyện gì đó giúp đỡ người khác. Sau đó lại một lần nữa bắt đầu học chính quy ngành Y, năm nay học xong Thạc Sĩ, đang thực tập ở bệnh viện Thụy Kim.”

Vô dụng sao.... Đồng Ngôn xấu hổ cười cười, “Kỳ thật em cũng hiểu được ngành luật này thật vô dụng.” Nhưng nếu chính mình đi học y, chỉ sợ vừa nhìn thấy máu thì đã nhũn cả chân rồi.

“Đúng vậy.” Cố Bình Phàm rút cuộc cũng lau xong những thứ có thể lau, “Chị lúc đó đến Newyork cùng California lấy chứng chỉ, bỗng nhiên có chút không rõ vì sao chính mình lại đi học Luật. Sau suy nghĩ thật kỹ, vẫn là trị bệnh cứu người là trực tiếp nhất.”

Đồng Ngôn càng xấu hổ, nhưng vẫn là lễ phép nói, “Đúng vậy, cần phải hạ quyết tâm từ bỏ cho công sức và tâm huyết nhiều năm đi học đại học như vậy, còn có những bằng cấp kia nữa... Nhưng lại bắt đầu học lại từ đầu chính quy ngành y, cũng rất vất vả phải không chị?”

Ánh mắt Cố Bình Phàm nheo lại giống như đôi mắt của một chú mèo, “Không có gì, chị giới thiệu giáo viên hướng dẫn cho TK, cậu ấy cũng chỉ cho chị những nền móng căn bản của ngành y, cậu ấy chính là một người thầy tốt nhất.”

Chị họ của anh nói chuyện rất hay, đến cuối cùng vẫn là Cố Bình Sinh đưa cô vào thư phòng, mới xem như ngăn cách những chủ đề nói chuyện đang bắt đầu nhiều kia.

Thư phòng bố trí rất đơn giản, thảm rất dày, bước chân lên đó liền cảm thấy thoải mái.

Lúc Cố Bình Sinh bắt đầu giảng đề, thần kinh của Đồng Ngôn vẫn còn rất căng thẳng, từ từ cũng không tự chủ được mà bắt đầu thất thần.

Anh chuyển sang học luật là có lý do gì chứ? Nếu như chỉ cần làm giáo viên thì trực tiếp ở lại học viện Y cũng có thể mà. Chắc hẳn là cùng mẹ của anh có liên quan?

Cô chông cằm, nhìn thất thần trong ba phút, sau đó thì hoàn toàn không biết là anh đang nói cái gì.

Ánh nắng hoàng hôn trực tiếp chiếu vào phòng, làm cho cả phòng đều có chút ấm áp. Từ góc độ này nhìn qua có thể nhìn được những đường nét trên sườn mặt của anh, lúc cười lại có má lúm đồng tiền. Nếu như một người đàn ông có khuôn mặt tròn tròn với đôi má lúm đồng tiền thì khuôn mặt đó chắc hẳn rất ngộ nghĩnh, nhưng nếu người có khuôn mặt gầy nhưng lại có đôi má lúm đồng tiền như vậy, thật làm cho người ta cảm thấy... cảm giác không nói nên lời.

Cô còn đang dùng trí tưởng tượng ở nơi nào đó nghĩ ra một từ thật chính xác thì phát hiện anh bắt đầu dĩ nghiêng đầu, nhìn chính mình, “Đồng Ngôn, mặt của anh có thể làm cho em vượt qua được kỳ thi sao?”

Cô hoảng sợ, theo bản năng nói, “Em đang suy nghĩ xem đề này làm như thế nào...” Nhưng nghĩ lại lời anh nói không khỏi nở nụ cười, “Thầy Cố, có lẽ mặt của thầy, thật sự có thể làm cho em thông qua kỳ thi. Mỹ nhân kế trong ba mươi

sáu kể, từ thời Câu Tiễn tới nay, mấy ngàn năm mọi việc đều thuận lợi. Cố Bình Sinh có chút chớp mắt nghi hoặc, sau đó liền nở nụ cười, “Cô ấy là vị hôn thê của một người bạn thân, sau này bởi vì một người không chịu xuất ngoại mà một người lại không chịu về nước nên mới chia tay, cùng với tôi không có quan hệ gì.”

Cô mỉm cười, vừa định nói cái gì đó thì thấy Cố Bình Sinh cầm lấy bút, vừa nói vừa viết đề, “Trên một mặt phẳng có một tam giác hình bán cầu có định, hệ số ma sát là u , quả cầu có khối lượng m , tốc độ của quả cầu là v . Từ tiếp tuyến...”

Đây là cái gì...? Nhìn anh nhanh chóng viết xong rồi đứng dậy, Đồng Ngôn có chút run sợ trong lòng, “Thầy Cố, cái này thầy còn chưa có dạy mà phải không?”

Hai tay của anh cắm trong túi quần, hơi xoay người, nhìn cô cười... Mặt rất gần, thậm chí có thể thấy rõ lông mi hơi cong lên. Đầu óc cô có chút bất động, liền nhìn đến môi của anh, nghe thấy một giọng nói, “Tôi nghĩ trước tiên em nên hiểu phần căn bản này, tôi đi ra ngoài xử lý một chút việc riêng, lát nữa tôi sẽ quay lại.”

Thẳng cho đến khi cửa phòng khép lại, cô mới hậm hực quay đầu nhìn tờ giấy kia. Tuyệt đối là... trả thù một cách trắng trợn.

Chú thích:

1. 1/10 là quốc khánh của TQ.